

ikke er tør, naar blot Lyngen er det. Sa, Hensigten med Afbrændingen af Lyngen, at lette Møningen og forvandle den langsomt raadnende Lyngtop til en hurtig virkende Afse, naaes endog fuldstændigere, naar nogen Fugtighed er tilstede. Afseu bør nemlig, for at fanges, hurtig nedpløies, og Møningen begunstiges altid noget ved, at der er nogen Fugtighed tilstede i Jordbunden. Men er det altsaa ikke nødvendigt for selve Afbrændingen, at en saa lang Afbrændingstid er givet i Loven, saa er det heller ikke rigtigt, at denne kan foretages i saa tørre Maaneder af Aaret, som Slutningen af Mai, hele Juni og Slutningen af September Maaned kan være. Det har ogsaa været den almindelige, overveiende Mening hos dem, til hvem vi have henvendt os, at Afbrændingstiden burde indskrænkes, og jeg vilde ansee det for meget rigtigt, om Brændingen blev forbudt i Tidsrummet fra 15de Mai til 1ste October eller i alt Fald til 15de September. Men dernæst er der en anden uheldig Omstændighed tilstede ved Bestemmelseu i Loven af 1861, og det er den, at der er gjort Forskjel paa Afbrændingen af Lyng og Afbrænding af andre Gjenstande. Dertilmod: af alle Afbrændinger er netop den før af mig omtalte Afbrænding af Hedejord eller Hedeterr og Mosejord og Moseterr eller Furebrændingen den farligste af alle Afbrændinger, thi det gjaelder nemlig herom, at den varer længere end Afbrænding af Lyng, og at Slden, skjøndt. tilsyneladende sluffet, kan ligge og ulme og ved pludselig indtrædende Storm gribe om sig. Det er endelig heller ikke uødvendigt med Hensyn til denne Afbrænding, der væsentlig foretages for Opdyrking af Mose- og Kjørjord, at en saa lang Afbrændingstid er givet. Thi om denne gjaelder det Samme som med Hensyn til Afbrænding af Lyng, at det ikke behøves, at den Jordbund, hvorpaa Furerne og Stakene staae, er tør, naar blot disse selv ere det. Blandt de mig tilsendte Erklæringer har jeg modtaget een fra en meget agtet og anseet Gaardeier midt i Syllands Hedeegne, hvort han udtaler sig meget stærkt mod denne Slags

Afbrænding og paaviser, at mange af de Ulykker, som opstaae ved Hedebrand, netop forarsages ved denne Furebrænding. Følgelig er det meget uheldigt, at Loven af 1861 heelt igjennem betragter denne Slags Afbrænding for mindre farlig end Afbrænding af Lyng paa Roden. Jeg skulde derfor meget tilraade, at Afbrænding af ikke blot Lyng paa Roden, men af hvillkesomhelst andre Gjenstande, derunder indbefattet Trækul i Skove, blev aldeles forbudt i det af mig før nævnte Tidsrum, nemlig fra 15de Mai til 1ste October eller i alt Fald til 15de September. Egeledes vilde det ogsaa være rigtigt, om Afbrænding ubetinget blev forbudt i Varsfrost, da det altid under saadanne Omstændigheder vil være vanffeligst at dæmpe Slden ved Gravning eller Møining. Undtagelser fra Reglen burde kun skee, hvor Forholdene vare saaledes, at der aabenbart ikke kunde tænkes nogen Fare, nemlig naar Een eller Flere vilde afbrænde en Hede, som paa enhver Side var omgivet af et meget bredt brandfrit Belte. Bredden burde ikke være mindre end 100 Alen, i alt Fald ikke meget derunder, thi man har Exempler paa, hvor langt Slden kan springe. Endvidere ved Afbrænding af Mosejord til Tørvekul, hvor Mølen hviler paa Sand- eller Leerundergrund og ligeledes er omgivet af et ikke brændbart Terrain, som har den nylig nævnte Brede. Paa den anden Side er der Grund til yderligere at indskrænke Brændingstiderne eller maaskee aldeles forbyde Afbrændingen, hvor to eller flere Plantager støde sammen. Der burde Afbrænding til enhver Tid være forbuden, medmindre Brandstedet var omgivet af et Belte af hin Brede. Egeledes burde Afbrændingen være forbuden i Heder og Moser, der støde umiddelbart op til Plantager, idetmindste i en vis Afstand, f. Ex. af 100 Alen. I de jydskke Hedeegne er der kun saa faa Levninger tilbage af Fortidens Skove, og der er en saa stor Interesse tilstede for at søge at bevare de Plantager, som nu ere der og fremtidig; maatte blive anlagte; hele Befolkningen er saa stærkt interesseret deri, at man meget godt vil kunne